

Ivan, az EGYETLEN

Katherine Applegate

Ivan jó természetű gorilla. A Nagy Bevásárlóközpont és Video Játéktér 8-as kijáratánál él, és hozzászokott ahhoz, hogy emberek bámulják lakhelyének üvegfalain át. Ritkán hiányzik neki az az élet, amelyet egykor a dzsungelben élt, valójában alig-alig gondol rá. Ehelyett nemrég látott tévéműsorok jutnak az eszébe, és jó barátjával, Stellával, egy idős elefánttal, és Bobbal, egy kóbor kiskutyával tölti a napjait. De leginkább a művészetről gondolkodik, és arról, hogyan lehet színekkel és jól rajzolt vonalakkal megragadni egy mangó ízét vagy a falevelek susogását.

Azután találkozik Ruby-val, az elefánt bébivel, akit elragadtak a családjától, és akinek a hatására már más szemmel látja az otthonukat és a művészetét. Amikor Ruby megérkezik, vele jön a változás, és most már Ivantól függ, hogy vajon jobbra tudja-e fordítani az életüket.

Katherine Applegate humort és megrendítő érzelmeket vegyítve hozza létre Ivan felejthetetlen, egyes szám első személyben elmesélt történetét, amely a barátságról, a művészetről és a reményről szól.

KATHERINE APPLEGATE egyszer olvasott egy történetet, amely egy Ivan, a Bevásárlóközpont Gorillája nevű, fogságban élő gorilláról szólt. Ez inspirálta ennek a könyvnek a megírására. Az igazi Ivan huszonhét évig élt egyedül egy Washington Állambeli bevásárlóközpont kis ketrecében, mielőtt – közfelháborodás hatására – az Atlantai Állatkertbe vitték. Nagy szeretetnek örvendő híresség lett azután az állatkertben, amely az ország legnagyobb gorillagyűjteményének ad otthont. Ivant a festményei tették ismertté, ezeket a hüvelykujja lenyomatával „írta alá”. Katherine a férjével és két gyermekével Kaliforniában él.

Tudjon meg többet a szerzőről és a könyvről:
www.theoneandonlyivan.com/author
www.facebook.com/dreamvalogatas

„Ivan szembeszáll gyötrelmes múltjával, de ugyanakkor hű marad a természetéhez, s ez példaként szolgál mindarra, amit a fiataloknak a bátorságról tudniuk kell.”

KIRKUS REVIEWS

„Fedezzünk föl egy állathóst, aki más bátor és szeretett állatokkal együtt foglalja el a helyét. A felnőttek, akik gyerekeknek olvassák fel ezt a történetet, ugyanolyan megnyerőnek és érdekesnek fogják találni.”

AMAZON

„Gyönyörűen megírt, intelligens és bátor könyv... Egész egyszerűen mindent megváltoztató történet.”

GOODREADS

„Az Ivan, az egyetlenegy össze fogja törni az olvasó szívét – azután váratlanul meggyógyítja majd. De visszavonhatatlanul rabul ejti.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A jóság és a kedvesség, amely életeket tud megváltoztatni átsugárzik ennek a könyvnek minden egyes lapján.”

BARNES AND NOBLE

Katherine Applegate

Ivan, az EGYETLEN

→ részlet ←

Sziasztok!

Ivan vagyok. Egy gorilla.

Nem olyan könnyű dolog ez, mint amilyennek látszik.

Neveim

Az emberek autópályás gorillának neveznek. A 8-as kijáratnál lévő emberszabású majomnak. Ivannak, az egyetlennek, Nagyhatalmú Ezüsthátúnak.

A nevek az enyémeek, de ez nem én vagyok. Én Ivan vagyok, csupáncsak Ivan.

Az emberi lények pazarolják a szavakat. Elhajítják őket, mint a banánhéjat, és hagyják, hogy megrohadjanak.

Mindenki tudja, hogy a héj a banán legjobb része.

Azt hiszem, úgy gondoljátok, hogy a gorillák nem értenek meg benneteket. Persze, bizonyára azt is gondoljátok, hogy nem tudunk egyenesen járni.

Próbáljátok meg kézre támaszkodva járni egy óra hosszát! Melyik mód mulatságosabb?

Türelem

Az évek folyamán megtanultam érteni az emberi szavakat, de az emberi beszédet megérteni nem ugyanaz, mint az emberi lényeket.

Az emberek túlságosan sokat beszélnek. Fecsegnek, mint a csimpánzok, fellármázzák a világot még akkor is, amikor nincs semmi mondanivalójuk.

Elég sok időmbe telt, hogy azt a sok emberi hangot föl ismerjem, hogy a szavakat dolgokká változtassam. De türelmes voltam.

A türelem rendkívül hasznos, ha valaki emberszabású majom.

A gorillák olyan türelmesek, mint a kövek. Az emberi lények nem annyira.

A külsőm

Régen vad gorilla voltam, és részben még most is olyannak látszom.

Félénk gorillatekintetem van, és ravasz gorillamosolyom. Hófehér hátsó részű bundát viselek, az ezüsthátúak egyenruháját. Ha melegíti a nap a hátamat, fenséges gorillaárnyékot vetek.

A méretemben az emberi lények a maguk megmérettetését látják. Harcias szavakat hallanak a szélben, amikor mindössze arra gondolok, hogy a lemenő nap mennyire emlékeztet egy kopasz barackra.

Erőteljesebb vagyok bármely emberi lénynél, kétszáz kiló tiszta erőm van. A testem harcra késznek látszik. Kinyújtott karom a legmagasabb embernél is magasabbra ér.

A családfám igencsak kiterjedt. Nagy emberszabású majom vagyok, te is nagy emberszabású majom vagy, és ilyenek a csimpánzok, az orángutánok és a bonobó majmok is, mindannyian távoli és bizalmatlan unokatestvérek vagyunk.

Tudom, hogy ez zavarba ejtő.

Én is úgy találom, hogy nehéz elhinni, az idő és a tér között kapcsolat van, és hogy engem a rossz modorú bohócok fajtájához kötnek.

Csimpánzok. Számukra nincs mentség.

A 8-as kijáratnál lévő Nagy Csúcs Bevásárlóközpont és Játéktér

Egy emberi tartózkodási helyen élek, amelyet úgy hívnak, hogy a 8-as kijáratnál lévő Nagy Csúcs Bevásárlóközpont és Játéktér. Jó helyünk van az I-95-ös útnál, és az év 365 napján kettőkor, négykor és hétkor tartunk cirkuszi előadást.

Mack mondja ezt, amikor fölveszi a trillázó telefont.

Itt dolgozik a bevásárlóközpontban. Ő a főnök.

Én is itt dolgozom. Én vagyok a gorilla.

A Nagy Csúcs Bevásárlóközpontban egy recsegő zenét árasztó körhinta forog egész nap, és az árusok között papagájok és majmok élnek. A bevásárlóközpont közepén van egy kör alakú rész padokkal, amelyeken emberi lények üldögélhetnek a fenekükön, miközben omlós perccet majszolnak. A padlót elpusztult fából készült fűrészpor borítja.

Az én lakhelyem a porond egyik végén található. Azért élek itt, mert túlságosan vagyok gorilla, és nem eléggé ember.

Stella lakhelye az enyém mellett helyezkedik el. Stella elefánt. Ő és Bob – aki kutya – a legjobb barátaim.

Jelenleg nincs gorilla barátom.

A lakhelyem vastag üvegből, rozsdás fémből és nyers cementből készült. Stelláé fémrudakból. A maláj medvéké fából, a papagájoké dróthálóból.

A lakásom három fala üveg. Az egyik elrepedt, és egy kis darabja, körülbelül akkora, mint a kezem, hiányzik az alsó sarkából. Egy baseballütővel csináltam, amelyet Mack adott a hatodik születésnapomra. Azután elvette a baseballütőt, de hagyta, hogy a hozzátartozó baseball-labdát megtartsam.

A birodalmam egyik falára egy dzsungeljelenetet festettek. Látható rajta egy vízesés víz nélkül, virágok illat nélkül és fák gyökér nélkül. Nem én festettem, de élvezem, ahogyan a rajzolatok végighömpölyögnek a falamon, még akkor is, ha az egész nem igazán hasonlít egy esőerdőre.

Szerencsés vagyok, a lakhelyemet háromablakos fal veszi körül. Így látom az egész bevásárlóközpontot és egy kicsit a világot is azon túl: az eszeveszett játékautomatákat, a rózsaszín vattacukorfelhőket és a hatalmas, fátlan parkolót.

A parkolón túl ott az autópálya, amelyen autók száguldanak vég nélkül. Az út szélén reklámtábla hívogatja őket,

hogy álljanak meg és pihenjenek, mint gazellák egy itatónál.

A reklámtábla kifakult, a színek összefolynak, de tudom, mi áll rajta. Mack egyik nap felolvasta: „LÁTOGASSÁK MEG A 8-AS KIJÁRATNÁL A NAGY CSÚCS BEVÁSÁRLÓKÖZPONT ÉS JÁTÉKTERMET, IVAN, AZ EGYETLEN, A NAGYHATALMÚ EZÜSTHÁTÚ OTTHONÁT!”

Sajnos nem tudok olvasni, bár nagyon szeretnék. Jó lenne történetek olvasásával eltölteni az üres óráimat.

Egyszer azonban élvezni tudtam egy könyvet, amelyet az egyik gondozóm hagyott nálam.

Olyan íze volt, mint a fehér hangyának.

Az autópálya szélén lévő reklámtáblán Mack rajza látható, ő bohócruhát visel, Stella a hátsó lábán áll, és egy vérszomjas tekintetű, ápolatlan szőrzetű, dühöngő állat üvölt a háttérben.

Az az állat feltehetően én vagyok, de a művész hibát követett el. Én sohasem vagyok dühös.

A düh értékes. Egy ezüsthátú arra használja a dühöt, hogy fenntartsa a rendet, és figyelmeztesse a csapatát a veszélyre. Amikor apám verte a mellét, az azt jelentette: Vigyázzatok, idehallgassatok, én vagyok a főnök. Azért vagyok dühös, hogy megvédjelek benneteket, mert erre a feladatra születtem.

Itt, a lakhelyemen nincs senki, akit meg kellene védenem.

A világ legkisebb nagy csúcsa

A szomszédaim itt, a Nagy Csúcs Bevásárlóközpontnál sok mutatóvagy tudnak. Mind műveltek, tanultabbak, mint én.

Az egyik szomszédom baseballozik, pedig ő csirke. Egy másik tűzoltóautót vezet, ő pedig nyúl.

Régen volt egy szomszédom, egy sima bőrű, elmélkedő fóká, aki hajnaltól alkonyatig tudott labdát egyensúlyozni az orrán. A hangja rekedtes ugatáshoz hasonlított, mint amilyen egy hideg éjszakán odakint megláncolt kutyáé lehet.

A gyerekek aprópénzt kunyeráltak össze, amit odadoztak neki a műanyag medencébe. Ott csillogtak az érmék a fenékén, mintha lapos, vörösréz drágakövek lettek volna.

Egyik nap a fóká éhes volt, vagy talán unatkozott, s így megevett vagy száz penny.

Mack azt mondta, hogy ettől nem lesz semmi baja.

Tévedett.

Mack a mi előadásunkat „A világ legkisebb nagy csúcsának” nevezi. Minden nap kettőkor, négykor és hétkor az emberi lények legyezgetik magukat, szódát iszogatnak és tapsolnak. A kisbabák nyafognak. Mack bohócruhában egy kis biciklit hajt. Egy Snickers nevű kutya Stella hátán lovagol. Stella egy zsámolyon ül.

A zsámoly nagyon strapabíró.

Én nem csinállok semmiféle mutatványt. Mack szerint elég, ha egyszerűen magamat adom.

Stella azt mondta, hogy néhány cirkusz városról városra vándorol. Emberi lények szerepelnek náluk, akik sátrak te-
tejéről letekeredő köteleken függesznek. Vannak csillogó fogú, vést jóslóan morgó oroszlánjaik és kígyózó sorban haladó elefántjaik, mindegyik az előtte himbálózó farokba kapaszkodik. Az elefántok messze a távolba néznek, így nem látják az embereket, akik őket akarják látni.

A mi cirkuszunk nem vándorol. Ott üldögélünk, ahol vagyunk, akár egy öreg fenevad, aki túlságosan fáradt ahhoz, hogy elinduljon zsákmányt szerezni.

A műsorunk után az emberi lények előzőnlík az üzleteket. Az üzlet az, ahol az emberek megvásárolják a túlélésükhöz szükséges dolgokat. A Nagy Csúcs Bevásárlóközpontban néhány üzlet újdonságokat árul, léggömböt, pólót és sapkát, hogy befedje az emberi lények csillogó

fejét. Más üzletek régi holmikat árusítanak, olyanokat, amelyek porszagúak, dohosak és régóta feledésbe merültek.

Egész nap figyelem az emberi lényeket, amint egyik üzletből sietnek a másikba. Ide-oda adogatják a zöld papíraikat, amelyek olyan szárazak, mint a lehullott falevelek, több ezer kéz szagát árasztják, és egyre csak vándorolnak oda-vissza.

Az emberi lények eszeveszetten vadásznak, cserkésznek, lökdösődnek, morgolódnak. Azután elmennek, dugig tömött táskákat cipelve, amelyekben mindenféle – csillogó, puha, nagy – holmik vannak, de mindegy, mennyire töltötték meg a táskákat, mindig visszatérnek még több dologért.

Pedig egészen okosak. Rózsaszín felhőket tekernek, ezeket meg lehet enni. Olyan lakhelyeket építenek, amelyekben kiereszthető vízesések vannak.

De pocsek vadászok.

